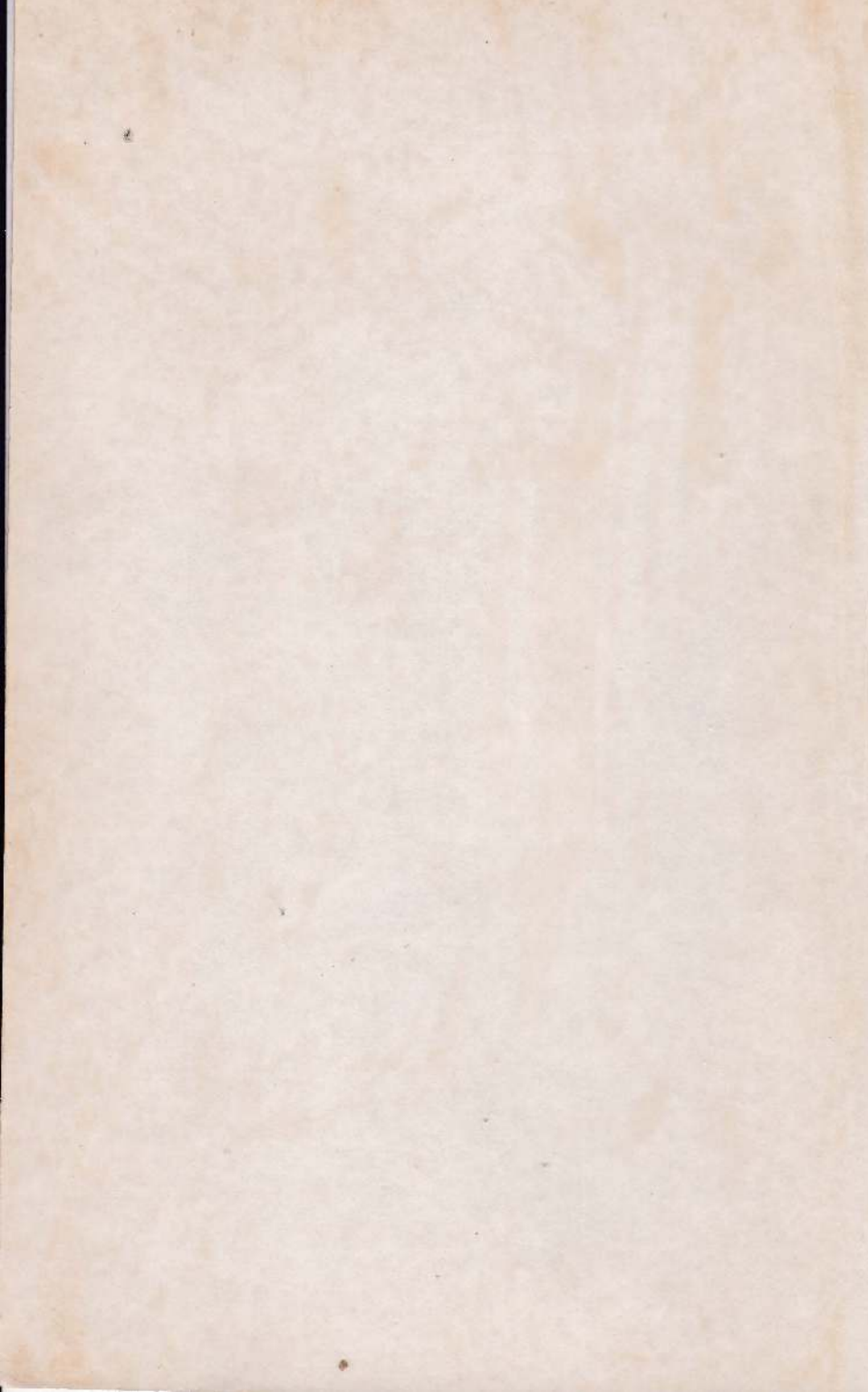
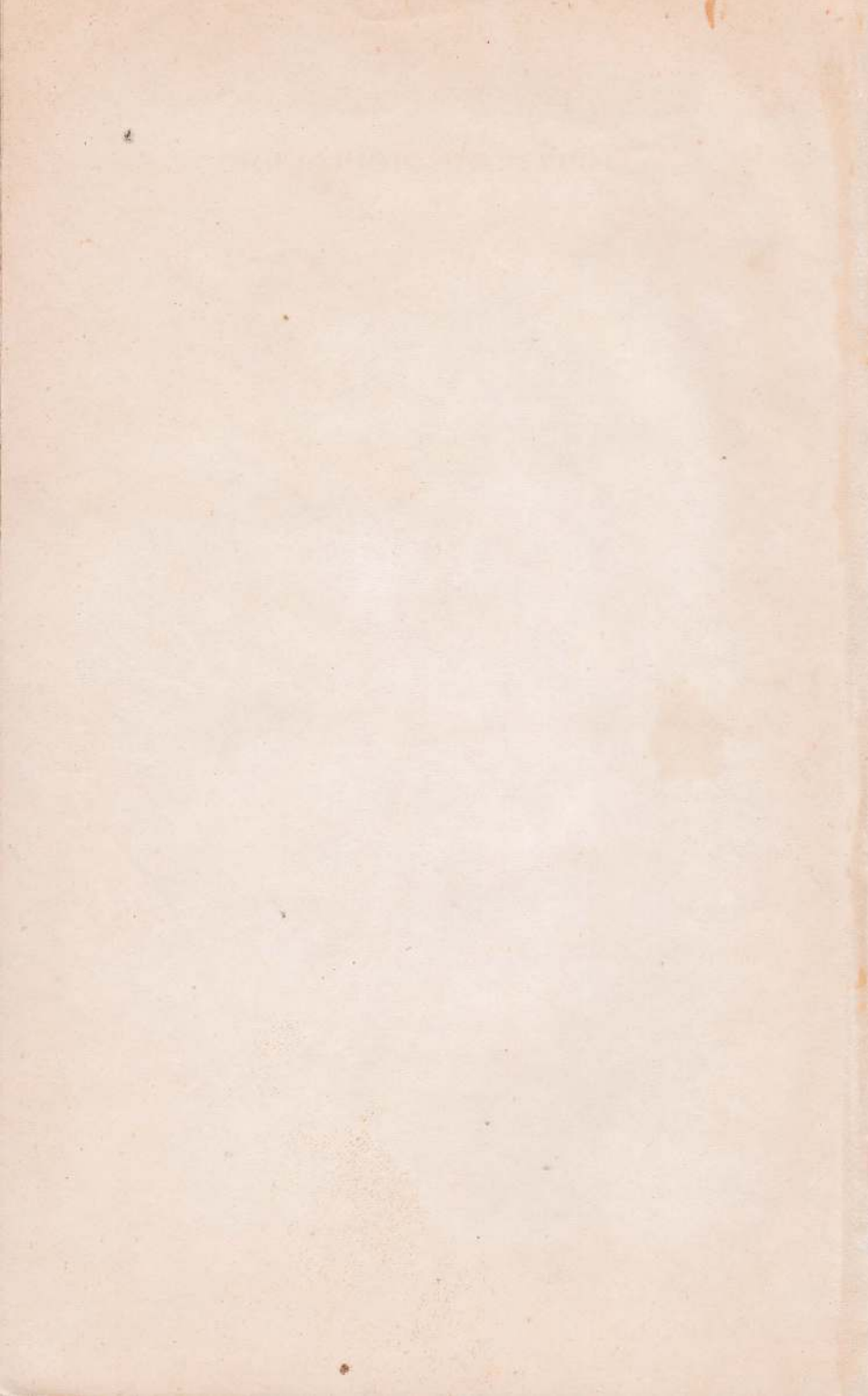

இயல்பினை அவாவுதல்

அமரதாஸ் கவிதைகள்

இயல்பினை அவாவுதல்

அமரதாஸ் கவிதைகள்

தேடல்

இயல்பினை அவாவுதல்

அமரதாஸ் களிதைகள்

முதற்பதிப்பு: 1999 டிசம்பர்

உரிமை : அமரதாஸ்

அட்டை வடிவமைப்பு: அமரதாஸ்

புத்தக வடிவமைப்பு: அமரதாஸ்

வெளியீடு : தேடல்

இல. 257, ஸ்கந்தபுரம், கினிதொச்சி

அட்டை அச்சு: நோபிள் பிறிண்டேஸ், மல்லாவி

உள் அச்சு : கன்னிநிலம் பதிப்பகம், ஸ்கந்தபுரம்

விலை ரூ. 70.00

Iyalpinai Avaavuthal

Poems in Tamil by Amarathaas

First Edition: 1999 December

Copyright : Amarathaas

Cover design : Amarathaas

Book Layout: Amarathaas

Published by Thedal

No. 257, Skanthapuram, Kilinochchi

Cover Printed at Noble Printers, Mallaavi

Printed at Kanni Nilam Pathippagam

Skanthapuram, Kilinochchi

Price Rs. 70.00

இயல்பினை அவாவுதல்
அமரதாஸ் கவிதைகள்

“ஓலிரும்” ஓசையும்
இயல்பின் மொழியுமாய் விரியும்
அமரதாஸ் கவிதைகள் — v

சில குறிப்புகள் — x

01. சிலையின் உயிர் — 01
02. கரையும் கடலும் — 02
03. காதலியின் தனிமை 01 — 03
04. காதலியின் தனிமை 02 — 04
05. இயல்பினை அவாவுதல் — 05
06. காதலியின் கடிதம் 01 — 06
07. காதலியின் கடிதம் 02 — 07
08. துயர்க்காலம் — 08
09. நிஜமும் நிழலும் அல்லது.... — 09
10. விசாரணை — 10
11. விதையுள் விருட்சம் — 11
12. சுயச்செயல் அல்லது மீறியெழல் — 12
13. பறவைகளின் களிப்பு — 13
14. அவஸ்தை — 14
15. தடயங்கள் — 15

16. மெய் ஞானம் — 16
17. அழைப்பு — 17
18. குரங்கு — 18
19. நுளம்புகளும் நானும் — 19
20. புண்கள் — 20
21. மாயச் சிரிப்பு — 21
22. புத்தகம் பற்றி — 22
23. வீருட்சத்தின் கதை அல்லது... — 29
24. வனம் பற்றி — 31
25. எரியும் பறவைகள் — 35
26. ஒளிரும் பறவைகள் — 36
27. முகம் பற்றி — 37
28. கொலை 01 — 39
29. கொலை 02 — 40
30. காற்றின் பாடல் — 41
31. குளம் பற்றி — 42
32. இழப்பு — 45
33. தனிப்பு — 46
34. காட்சி ஒன்று — 47
35. காற்றின் குரல் — 48

* 'ஒலிரும்' ஓசையும்
இயல்பின் மொழியுமாய் விரியும்
அமரதாஸ் கவிதைகள்

கவிதை ஒரு அழியாப்பொருள். மனிதமனம் உள்ள வரை, மன இயக்கம் நிகழும்வரை கவிதை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும். மனதின் வெளிப்பாடாகவும் மனதின் உள்வாங்கலாகவும் கவிதையின் தொழிற்பாடு நிகழும். இயற்கை இருக்கும் வரையில், இயற்கை அழிப்பு நிகழும் வரையில், பிரச்சினைகள் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும் வரையில், அவை தீர்க்கப்படும் வரையில் என எல்லா வற்றோடும், எப்போதும் கவிதை இருந்துகொண்டே யிருக்கும். இறுதிக்கவிதை என எந்தக்கவிதையும் இருக்கப்போவதில்லை. ஏனெனில், கவிதை காலத்தோடு இணைந்தது; காலத்தைத் தன்னுடன் இணைப்பது; காலத்தைத் தன்னுள் ஏந்திவைத்திருப்பது. எனவே, காலமுள்ளவரையில் கவிதையும் இருக்கும்.

கவிதை, மனதின் ஆன்மாவாக, இனத்தின் உணர்வாக, சமூகத்தின் முகமாக, காலத்தின் குரலாக, மொழியின் உயிர்ப்பாக என விரிந்த தளத்தில் எப்போதும் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. மொழியும், அனுபவமும், சிந்தனையும் இணைந்த ஒரு பேரியக்கமாகக் கவிதையின் தொழிற்பாடு நிகழ்கிறது. கவிதை எண்ணற்ற வடிவங்களுடையது; எல்லையற்ற பொருள்களையுடையது; பரிணாமத்தையும் பரிமாணங்களையும் தன்னுள் கொண்டியங்குவது. கவிதை பெரிதும் உணர்வுசார்ந்தது. அனுபவத்தைத் தூண்டும் உணர்வாகவும் அனுபவத்தைக்

* அமரதாளின் கவிதை ஒன்றிலுள்ள ஒரு புதியசொல். ஒலித்துக்கொண்டிருப்பதை இச்சொல் குறிக்கின்றது.

கோரும் உணர்வாகவும் அது இருக்கிறது. மனம் உணர்வைக் கோருகிறது. அது உணர்வை வெளிப்படுத்துகிறது. இந்த இருநிலைச் செயற்பாட்டில் கவிதையும் நிகழ்கிறது. அங்கே அமரதாஸின் கவிதைகளும் இந்தத் தன்மைகளுடனேயே நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன.

அமரதாஸ் 23 வயது இளைஞர்; ஈழக்கவிஞர்; தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பத்திலிருந்து எழுதத் தொடங்கியவர்; இலக்கியத்தின் பிற துறைகளிலும் ஈடுபடுபவர்; வாழ்வின் சகல விடயங்கள் பற்றியும் தீர்க்கமாக உரையாடுபவர்; புரிந்துணர்வோடும் விரிந்த சிந்தனையோடும் உறவாடுபவர். இவரின் கவிதைகளிலும் இந்தப் பின்புலங்களை உணரமுடியும். இவற்றுக்கப்பாலான அம்சங்களையும் அடையாளங்களையும் இவருடைய கவிதைகளில் வாசகர்கள் உணரக்கூடும். அவற்றில் ஓரம்சமாக இருப்பது, இவரின் கவிதைகள் பெருமளவுக்கும் காட்சிபுரமான உணர்வைக் கிளர்த்துபவை. படிக்கும் மனதில் காட்சியை விரித்து, கோலங்களைக் காண்பிக்கும் ஒரு வழிமுறையை இவர் தனது கவிதைகளில் பெரிதும் கொண்டியங்குகிறார். அமரதாஸ் ஒரு நல்ல ஒளிப்படக் கலைஞர் என்பதால் இந்தத் தன்மை இவருக்கு அதிகமும் வாய்த்திருக்கிறதாகப் படுகிறது.

அமரதாஸ் அனுபவ முதிர்ச்சியையும் அழகியல் உணர்வின் வளர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தும் கவிதைகளை இந்தத்தொகுதியில் தருகின்றார். இதை 'முகம் பற்றி' கவிதையில் இவர், தன் முகத்தைத் தான் தேடுதலிலும், தான் காணும் முகங்களில் தனக்கான முகங்களைத் தேடுவதிலும், அடையாளங்களைக் காண்பதிலும் அதிகமும் உணரமுடிகிறது. இதுபோலச் சுயத்தை உருவாக்குவதிலும், சுயமாக இருப்பதிலும், சுய சுதந்திரத்தைச் சுயமாக அனுபவிப்பதிலும், சுதந்திரத்தைச் சுய உழைப்பினாலே பெறுவதிலும், சுயத்தை நிர்மாணிப்பதிலும் இருக்கும் நிறைவை, நியாயத்தை, அழகை, உண்மையை வெளிப்படுத்துகின்றார். 'சிலையின் உயிர்' கவிதை உணர்த்தும் இந்தச் சுயம் பொதுவானது; அதேவேளை தனியானதும் கூட. தேச விடுதலையாக, பண்பாட்டின் தேடலாக,

அதன் புதிதாக்கலாக, எமது வாழ்வைக் கண்டெடுத்தலாக எம்மை நாமே ஓழுங்குபடுத்துதலாக என்று இன்னும் பல பரிமாணங்களில் தன்னை விரிக்கும் இந்தக் கவிதை நேர்த்தியும் ஆழமும் கூடியது:

இயற்கை மீதான நேசிப்பையும், இயற்கைக்கும் மனிதனுக்குமான உறவையும் முரணையும் இவரின் கவிதைகள் பேசுகின்றன. 'விருட்சத்தின் கதை அல்லது வில்லர்களின் தறிப்பு', 'குளம் பற்றி', 'வனம் பற்றி' என்பன இந்த வகையில் கூடுதல் அழுத்தமுடையவை.

வாழ்வு நிகழும் காலத்தையும் சூழலையும், தளமாகவும் பொருளாகவும் உள்ளடக்கி, அகவெளிப்பாடாகியுள்ள இந்தக் கவிதைகளில் எமது வாழ்வின் பிரதிபலிப்பைக் காணலாம்.

அமரதாவரின் கவிதைகள் அமைதியும் தீவிரமும் உடையவை; நிதானமானவை; மொழிச் செம்மையை உணர்த்துபவை; ஒருமுகப்பட்ட தன்மையை நிராகரித்து கவிதைக்குரிய பன்முகப் பண்புடனும், பரிமாண இயல்போடும் பொருள் உணர்த்துபவை; காட்சி ரூபமாக விரிபவை; எதனிலும் கட்டுண்டு போகாமலும், எதனையும் சாராமலும் தனித்திருப்பவை; சுயாதீனத்தைக் கோருபவை; காலத்தை முடிச்சிட்டும் அவிழ்த்தும் பார்க்கும் இயல்புடையவை. இத்தகைய பண்புகளைக் கொண்ட கவிதை முறைமையை ஈழத்தின் இன்றைய கவிஞன் கடைப்பிடிப்பது அபூர்வமானது.

ஈழத்தின் நவீன கவிதைப் பண்பு அநேகமாக சமூக இயக்கத்தின் புறவெளிப்பாடுகளையே வெளிப்படுத்தி வந்திருக்கின்றது. இதையே படைப்பாளிகளும் விமர்சகர்களும் கடைப்பிடித்தும் வலியுறுத்தியும் வந்திருக்கின்றார்கள். ஒரு மெலிதான நெகிழ்சியின் மூலம் இதிவிருந்து சற்று விலகி மஹாகவி, நீலாவணன், சண்முகம் சிவலிங்கம், மு. பொ., சு. வி., உட்பட வெகு சிலர், அக உணர்வின் தரிசனத்தையும் கவிதையாக்கியுள்ளனர். இந்தப் பண்பு நிலையிலேயே அமரதாஸும் தனித்துவத்துடன் இயங்குகின்றார்.

ஈழத்துக் கவிதை இரண்டு போக்குகளைக் கொண்டே இயங்கி வந்திருக்கின்றது. ஆர்ப்பாட்டமும், வேகமும் உள்ள கவிதைகள் ஒன்று. அமைதியும், நிதானமும், தீவிரமும் இணைந்த போக்கு மற்றையது. அமரதாஸ் இந்த இரண்டாவது பண்பிலேயே இயங்குகின்றார். தமிழ் வாசகர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள், ஆர்ப்பாட்டமும் வேகமும் உள்ள கவிதைகளுடனேயே அதிகமும் பரிச்சயம் கொண்டவர்களாக இருக்கின்றார்கள். அவர்களின் எதிர்பார்க்கையும் இவ்வாறான கவிதைகளையே கோருகின்றது. இதனால், நெகிழ்ச்சியும், நிதானமும், தீவிரமும் கொண்ட கவிதைகள் மிகப் பிந்தியே வாசகரிடத்தே அறிமுகமாகின்றன. இதுவே மஹாகவி, நீலாவணன் போன்றோருக்கும் நிகழ்ந்தது. இந்நிலையே இன்றும் தொடருகின்றது. காலம் பிந்திய கவனிப்பாகவும் கவனிக்கத் தவறிய கனிப்பாகவும் இந்நிலை பராமரிக்கப்படுகிறது. இந்தத் துய்ரநிலையைத் தகர்ப்பது வாசகரிடத்துள்ள முக்கிய பொறுப்பாகும்.

ஏற்கெனவே பரிச்சயங்கொண்ட வாசிப்பு முறையினூடாக ஒரு புதிய கவிதையை அணுகமுடியுமென எதிர்பார்ப்பது முற்றிலும் பொருத்தமானதல்ல. இங்கே அமரதாஸ் தன் கவிதைகளுடனான உறவை வாசகன் கொள்வதற்குப் புதிய, விரிந்த அனுபவத்தை வாசகனிடத்தே கோருகின்றார். சுருங்கிய வட்டத்துள் உறவைக் கொண்டிருக்கும் ஒரு வாசகன் அமரதாஸின் இந்தக் கவிதைகளை உணரமுடியாமல் தவறிவிடுவான். இந்தத் தொகுதியில் 'புத்தகம் பற்றி' என்ற கவிதை மிக முக்கியமான சவால்களை வாசகனிடத்தே எழுப்புகின்றன. வாசகன் தன் அனுபவங்களுடனும் சிந்தனையுடனும் இக் கவிதையினை எதிர்கொள்ள வேண்டியதாகிறது. இந்தத் தொகுதியிலுள்ள சில கவிதைகள் நெடுங்கவிதைகளுக்கான அடையாளக் கூறுகளைக் காட்டுகின்றன. அதே வேளையில் இவற்றின் பல பகுதிகள் தனித்தனிக் கவிதைகளாகவும், சேர்த்துப் பார்க்கையில் முழுக் கவிதையின் வடிவத்தோடும் இணைந்திருக்கின்றன. இவற்றில் 'புத்தகம் பற்றி' என்ற கவிதை கொண்டுள்ள தீவிரம் நம்மிடையே எழுப்பும் உணர்வும், சிந்தனையும் சாரம் திறைந்தது; ஆழமானது; வலுவானது; நுட்பமானது.

அமரதாஸ் தனக்கும் சமூகத்துக்குமான உறவையும் இடைவெளியையும் தன் கவிதைகளின் மூலமாகக் காட்டியுள்ளார். 'தன்வில் தான் வாழ்தல்' என்பதே இவர்கவிதைகளில் தொனிக்கும் சாரம். இந்தத் தொனிப்பேமெய்யாகவும், மனிதரின் உண்மை முகமாகவும் இருக்கின்றது.

இன்றைய கவிஞன் (கவிஞன் மட்டுமல்ல சகலருந்தான்) மொழியை, அது உணர்த்தி வந்த பொருளில் கையாளமுடியாத அவலத்துக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கின்றான். 'உண்மை' என்ற சொல்லை, அது உணர்த்தும் பொருளில் மெய்ப்பிக்க - நிறுவிக்கொள்ள - எவ்வளவோ பாடுபட வேண்டியிருக்கின்றது. 'நன்றி' என்ற வார்த்தை வெறுமனே சம்பிரதாயமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. 'அன்பு' என்ற சொல், பாசாங்குத்தனமாக உச்சரிக்கப்படுகின்றது. இது போலவே 'ஜனநாயகம்' என்பதும் 'நீதி' என்பதும் 'சமாதானம்' என்பதும் இன்னும் பலவும். இந்நிலையில், கவிஞன் இருக்கும் சொற்களை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்ய முடியும்? அவன் புதிய சொற்களைக் கண்டறிய வேண்டியிருக்கின்றது; புதிய உணர்த்து முறைமையைக் கையாள அவசியமேற்படுகின்றது. அமரதாஸ் தன் கவிதைகளில் புதிய உணர்த்து முறைமையையும், புதிய சொற்களையும் கையாண்டிருக்கின்றார். இவ்வாறு புதிய திசையில் எல்லாவற்றையும் பயணிக்க வைக்க முயல்கின்றார்.

திரும்பத்திரும்ப வாசிக்கக் கோரும் இந்தக் கவிதைகள், ஒவ்வொரு வாசிப்பிலும் சுவாரஸ்யத்தைக் கிளர்த்தியபடியே புதுப்புது அனுபவங்களையும், சிந்தனையையும் விரிக்கும் இயல்புடனிருக்கின்றன. மறுபடியும் மறுபடியும் வாசிக்கத் தூண்டும் ஆவல், கவிதைகள் வாசக மனதில் ஏற்படுத்தும் பதிவை வலுவாக்குகின்றன. இத்தன்மைகள் மூலம் அமரதாஸ் தன் கவிதைகளைக் காலத்தில் பரப்பி விடுகின்றார்; மிக இயல்பாகவும், நுட்பமாகவும்.

'ஓவிரும்' ஓசையும் இயல்பின் மொழியுமாய்க் கூடி
விளைந்திருக்கும் இந்தக்கவிதைகள் குறித்துக் காலம்
தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும். இது மகிழ்ச்சியை
அளிக்கிறது.

பிரதான வீதி
இயக்கச்சி

கருணாகரன்
1999-11-11

சில குறிப்புகள்

துயர்களும், நெருக்கடிகளும் நிறைந்த தெரண்ணூறு
களில் (கடந்த ஒரு தசாப்த காலத்துள்) அவ்வப்போது
பதிவாகிய கவிதைகள் இவை. ஏற்கெனவே பல்வேறு
வெளியீடுகளில் இளந்திரையன் என்ற புனைபெயருடன்
வெளிவந்த எனது கவிதைகள் பலவும், ஏற்கெனவே
வெளிவராத எனது கவிதைகள் சிலவும் இத்தத் தொகுதி
யில் உள்ளன. இது எனது முதலாவது கவிதைத்தொகுதி.
ஓவியம், ஒளிப்படம், சிறுகதை போன்ற கலைத்துறை
களிலும் எனக்கு அதிக ஈடுபாடுகள் உண்டு. வெவ்வேறு
கலைத்துறைகளிலான எனது ஈடுபாடுகள், எனக்கும் என்
கவிதைகளுக்கும் வளம் சேர்த்திருக்கின்றன என்று உணர்
கிறேன்.

மனித மனங்களும், மனித விழுமியங்களும், மனித உறவுகளும், கலைகளும், மனித வாழ்வும் இன்றைய சூழலில் பெருமளவிற்குச் சீரழிந்த நிலையில் இருப்பதை உணரமுடிகிறது. இந்தச் சூழலைக் கண்டு சகித்துக்கொண்டிருக்க முடியவில்லை. சரியானதெனத் தோன்றும் விடயங்களில் சமரசங்களற்று நிற்க விழைவதும், வரையறுக்கப்பட்ட, நெகிழ்ச்சியற்ற கோட்பாடுகளுக்குள்ளும் முன் முடிவுகளுக்குள்ளும் சிக்குப்படாமலிருக்க முயல்வதும், எதிலும் முழுமை தேடுவதும், மேன்மை தேடுவதும், மெய்மை தேடுவதும் இயல்பாகிப்போயின. இவற்றால் ஏராளமான துயர்களைச் சுமக்கவேண்டியிருக்கிறது.

தேடல்களும், துயர்களும், நெருக்கடிகளும், இந்த வாழ்க்கையும், இயற்கையும் எனக்கு நிறையக் கற்றுத் தருகின்றன. எனது அனுபவங்களும், தரிசனங்களும் அவ்வப்போது படைப்புகளாகின்றன. ஒரு நீண்ட பயணத்தின் இடையில் நின்று திரும்பிப் பார்ச்சும்போது எனது முக்கிய தடயங்களாக எனது படைப்புகள் இருப்பதைக் காண்கிறேன்.

எனது படைப்புகளினூடாக எனது பரிணாமத்தையும், பரிமாணங்களையும், பலங்களையும், பலவீனங்களையும் உணரமுடிகிறது. எனது வாழ்க்கைப் பயணத்தின் தேடலின் தடயங்களாகவும், சகல தளைகளிலிருந்தும் விடுபட்டு மேன்மையுற விழையும் ஒரு சாதாரண மனித மனத்தின் சாட்சியங்களாகவும், மனிதப்பொது அனுபவ உணர்வுகளின் அழகியல் வெளிப்பாடுகளாகவும் எனது படைப்புகள் இருப்பதை உணர்கிறேன். அவை, சகமனிதன் தன்னைத்தானே தரிசிப்பதற்கான வாசல்களாக இயங்குமாயின் மகிழ்வேன்.

என் உறவினர்களும், நண்பர்களும் எனது கவிதைகள் தொகுதியாக வெளிவரவேண்டுமென்று ஆர்வங்கொண்டிருந்தனர். எனது கவிதைத் தொகுதிக்கான வேலைகளை விரைவாகத் தொடங்குமாறு அவர்கள் என்னை ஊக்கப்படுத்தினர். அவர்களின் ஆதரவினாலும், எனது முயற்சியினாலும் இந்தக் கவிதைத் தொகுதி உருப்பெறுவது சாத்தியமாகியிருக்கிறது.

தொடர்ச்சியான போரின் அனர்த்தங்கள், பொருளாதார நெருக்கடி, சீரான அச்சுவசதியின்மை போன்றவற்றுக்கு மத்தியில் படைப்புச்செயலில் ஈடுபடுவதும், படைப்புகளைத் தரமாக அச்சிட்டு வெளியிடுவதும், அவற்றை விநியோகிப்பதும் சாதாரணமான காரியங்களல்ல. எல்லாவற்றையும் புரிந்துகொண்டு இவை போன்ற ஆக்கபூர்வமான காரியங்களுக்கு வாசகர்களும், படைப்பாளர்களும், விமர்சகர்களும், வெளியீட்டு நிறுவனங்களும், சஞ்சிகை, பத்திரிகை, வானொலி போன்ற ஊடகங்களும் ஆதரவு வழங்கி ஆக்கபூர்வமான விளைவுகளை ஏற்படுத்த முன்வரவேண்டும்.

இதிலுள்ள கவிதைகள் பல்வற்றை ஏற்கெனவே வெளியிட்ட 'வெளிச்சம்', 'கவிதை', 'விடுதலைப்புலிகள்', 'செம்மணி', 'நிலம்', 'இன்னுமொரு காலடி', 'புலம்', 'யுகம் மாறும்' ஆகியவற்றுக்கும், முன்னுரையினை எழுதி இந்தத்தொகுதி சிறக்கவேன ஆதரவு வழங்கிய நண்பர் திரு. கருணாகரன், இதன் உருவாக்கத்தில் கணிசமான பங்காற்றிய திரு. மு. நல்லதம்பி, திரு. தி. தர்மலிங்கம், கன்னிநிலம் பதிப்பக முகாமையாளர் திரு. ந. பாண்டியனார், கன்னிநிலம் பதிப்பகப் பணியாளர்கள், நோபிள் பிறிண்டேஸ் பணியாளர்கள், என் உறவினர்கள், நண்பர்கள், என் பிரியசகி உமா, மைத்துனன் ரஞ்சன் ஆகியோருக்கும், பலவழிகளிலும் உதவிய எல்லோருக்கும் என் ஆழ்ந்த நன்றிகள்.

சிலையின் உயிர்

இராப்பகலாய்

மாபெரும் இடர்மலை குடைந்தெமது
சிலை மீட்கும் தேடலில் நாம்....

நமக்கெனச் சொந்தமாய்

சிலைதனைச் செதுக்குகிறோம்

நம் அடையாள முத்துக்களை

அதில் ஜொலிக்கும் விதமாய்ப் பதித்து

நவீனமாய்

விரம்மாண்டமாய்

தனித்துவமாய்.

கௌரவமான வாழ்விற்கென
நிச்சயம் அது தேவை நமக்கு.

நம் உதிரம் குழைத்த

உழைப்பின் நிமித்தம்

உயிர் பெறும் நமது சிலை.

நம் உதிரம் குழைத்த

உழைப்பின் நிமித்தமே

உயிர் பெறும் நமது சிலை.

கரையும் கடலும்

கடுங்காற்றின் உந்துதலில்
கொந்தளித்துத் திமிறி ஆர்ப்பரிக்கும் கடல்.

கரைகரையாய்க் கைப்பற்றி
தரைமுழுதும்
இந்தா விழுங்குகிறேன்
என்கின்ற தோரணையில்
தாவித்தாவி
கொழுத்த பெருஞ் சிங்கமென
கர்ஜிக்கும் அது.

அணியணியாய்த் திரண்டெழுந்து
சீறிப் பறந்து
பாறைக் கரைகளில் மோதிச் சிதறி
நுரைகக்கி மறையும் அலைப்படைகள்.

ஓயாதிரைச்சலிடும்
கடுங்காற்றின் முடுக்குதலில்
மீளவும்
மீளவும்
அலைகளின் வெறிப்பாய்ச்சல்
சின்னாபின்னம்
பின் வாங்கல்.

அலைகளால் மோதுண்டு
சிறிது சிறிதாய்
அரியுண்டு தேயுறினும்
அணையென நீண்டு
ஆர்ப்பாட்டமின்றித் தனித்து
பெரிய கருங்கடலை
எதிர்கொண்டு நிற்கும் கரை.

காதலியின் தனிமை 01

வெடித்துச் சிதறுகின்ற
மனமலையின் அனல் வீச்சை
அறியாயோ அன்பே?

இரக்கமின்றி எனைக்கறந்து
சுழல்கிறது காலம்
எல்லையற்று நீள்கிறதுன் மௌனம்.

இருண்ட வெளியிடை தாண்டு
நலிந்து மின்னும்
நட்சத்திரத் துண்டுகளாய்
என்னுடைய கனவுகள்....

எம்மிடை விழுந்த இடைவெளி விரியுமா?
இடைவெளி விரிய விரிய
உறவின் இழை அறுமா?

முகிலென
உருமாறி உருமாறி
அற்றுப்போகுமா மெய்யன்பு?

பாலைவன மழையெனவாகுமா
நம் காதல்?

10 யாழ்ப்பாணம்

காதலியின் தனிமை 02

நீள்பரப்புச் செழுநிலமெனப் பிணைந்திறுகி
காதலின் மகிழ்வில்
லயித்திருந்த நம்மிடை ஊடறுத்து
தனித்தனித் தீவுத்தீட்டுகளாக்கிற்று
காலக்கொடுங்கடல்.

திசைமுழுதும் துயரலைகள் மூர்க்கித்தாக்க
செழுமை கருகி
தனித்த வெறுஞ் சூனியத் தீவென
தேய்ந்து தேய்ந்து தாமுகிறேன்.

என்னும்
காலக்கொடுங்கடல் வற்றும்
கனல்களை விரித்து
மெய்யிடுக்கில் முனைந்து உயிர் பொருத்தி
உனக்கெனத் தவமிருப்பேன் என்னுயிரே!

என்செய்யும் காலம்?

இயல்பினை அவாவுதல்

சூரியவர்ணங்கள் குழைந்த
பெஞ்நதிரை ஓவியமாய்
குங்கும சந்தனத் திலக வதனமாய்
பொலிந்தொளிர்ந்த அந்திவானும்
மனிதம் பிளந்து பீறிச் சுவறிய
குருதிப் படிவமெனத் தோன்றுகுது.

விழியளைய
விரிசிறகு வெண்புறாவாய்
மாமலிலாய், மானாய்
வெள்ளலையில் முழுகும் அழகுப்பெண்ணாய்
குதூகலிக்கும் குழந்தைகளாய்
இன்னும் பலவாய்
உருத்து நெகிழ்ந்து ஜாலமீடும் முகிலும்
துகிலுரிந்த பிணத்தில்
கனன்றெரியும் நெருப்பெனத் திகழுது.

தென்றலிற் குளித்து
கிளைகளிற் களிப்புறும் பட்சிகளின்
இனிய மெல்லிசையை அமுக்கியெழும்
எறிகணைகளின் சுவல்கள்.

தழுவுஞ் சுகத்தில் விழிசொருக
இனிய கனவுகள் தந்த இரவுகள்
முளித்திருந்து அலறுவதாய்...
அவல நனவுகள் சுமந்து திரிவதாய்...

தெரியும் திசையெங்கும் யுத்தமயமாக
வெட்டைவெளிப் பட்டமரமாயாகிறேன்.

யுத்தவெம்மை கருக்கிய
இனிக்கும் பொழுதுகள்
இனிய இரவுகள்
இனிய கனவுகள்
திரும்பவுந் துளிர்க்காதோ?
துளிர்ந்து செழிக்காதோ?

காதலியின் கடிதம் 01

என் அன்பே!
எங்கே, எப்படியிருப்பாய் இப்போ?

உன் திருவுருவ தரிசனத்திற்கான
என் பிரயத்தனங்கள் அத்தனையும்
விரயமாகியே போகின்றன.

என்றைக்கோ
ஒரு இராக்கண்ட கனவென மனதில்
அரைகுறையாய்த் தோன்றித்தோன்றி
கரைகிறதுன் பிம்பம்.

போர்முனையுள் உன் முனைப்பு
வேறறுந்த பூமரமாய் ஆகிறது என் நினைப்பு.

அழிக்கவோ அல்லது அணைக்கவோ முடியாத
என் நிழலாய் உன் இருப்பு.
அந்தரத்து வாள் முனையில்
எந்தனது காத்திருப்பு.

எட்டாக் கனியென எங்கோ ஒரு திக்கில்
உத்தரவாதமற்று ஊசலாடும்
உன் உயிர்ப்பு.

எதிலும் லயிப்பற்ற என் தனிமைத் துயரறிந்து
விஷமுள்ளாய்க் குத்தும் வெந்தநிலா ஒளிக்கீற்று.
அங்கமங்கமாய் மொய்க்கும்
அனல் நெளியுங் காற்று.

இளமை தவறி உயிர்கருகுமுன்னம்
உன் வரவு சாத்தியமோ?

தென்றலது மெய் தழுவும்
தேன் நிலவு நாள் வருமோ?

காதலியின் கடிதம் 02

ஆழ்கடலின் அடியிற் சுழியோடி
முத்தெடுத்து மீளும் பாவணையில்
விடைபெற்றுப் பிரிதலுற்றாய் பேறே!

உன் இதழ்பதிந்த ஈரலிப்பிற் குளிர்ந்து
புல்லரித்த உடல் முழுதும்
தணல் பொதிந்த புண்களாய்....

செல்லரித்து நாசமுறும்
அரியதொரு நூலாய் நான்....

என் அன்பே!

போர்க்கடலிடை மலிந்த சுழி ஈர்த்து
உன் மூச்சை முற்றாய் உறிஞ்சித் தீர்த்து
வெறுஞ் சக்கையென
விகாரித்த வெற்றுடலை மட்டும்
எற்றித்தள்ளிக் கரையொதுக்குமோ?

துயர்நிறைத் தனிமையுள்
எனை உழலவிட்டு
பொறிகள் மண்டிய வலயமதில்
உலவுகிறாய் ஆதரவே!

வலிவழிய வலிவழிய
மனப்பரப்பைக் குடைகின்றன
இறந்தகால இன்பநிகழ்வுகளின்
எஞ்சிய நினைவுகள்.

வெந்துயரில் என்னுயிரின் விளிம்புருகி
விழிகளிடை சொரிகிறது வெந்நீராய்.

உளுத்துதிர்ந்து அழியுறுமோ நம்முறவு?

என்னுயிரே!
ஏன் மீளவில்லை இன்னும்?

துயர்க்காலம்

அவசரமாய் அணிவகுத்து
போருக்குப் புறப்படும் போது
ஊரில் இருந்து
சதா எனை நினைந்து
அழுதிருக்கும் உன் முகம்
இதயத்தில் மினுங்குது மங்கலாய்.

விண்ணில் இறைந்து கிடக்கும்
வெள்ளித்துகள்களில் ஒன்றாய்
எட்டாத் தொலைவில் நீ....

காற்றி்டையே
அலைந்து கரையும் தீச்சுவாலையாய்
இனம்புரியாத்துயர் மனசோடு....

என் மனசு
கல்லாகிப் போனதாய் உணராதே
பிரிவுத்துயர்க்கடலில்
அமுங்கி அமுங்கி நிமிருகிறேன்.

காலமிதன் கோலமிது.

வெடித்துச் சிதறும் களத்திலிருந்து
உயிர்கொண்டு திரும்ப தேர்ந்தால்
உனைக்காண வருவேன்
மனஞ்சிலிர்த்து.

நிஜமும் நிழலும் அல்லது அழியா நிழல்

எந்தத் திசைவழியில் உலவுகிறபோதும்
அகல்வதாயில்லை என் நிழல்:

நிற்க, நின்று
நடமாட, நடமாடி
மந்தகதிக்கும் துரிதகதிக்கும் ஈடுகொடுத்து
முன்பின்னாய்ப் பக்கவாட்டாய்
இழுபடுகிறதேயொழிய
அற்றுப்போகிறதாயில்லை.

காலநிலைக்கேற்றபடி
குறுத்தும், பெருத்தும், மங்கியும், துலங்கியும்
மாறி மாறி ஜாலமிடும் நிழல்.

குழிவெட்டி அதனுள் விழுத்தி
மூடமூடப் புதையுறுமோ?
அப்போதும் லாவகமாய் நெளிந்து
மேவி மேவி வெளியேறி ஜெயிக்குந் தானே.

கழுத்தை நெரித்துப் பிடுங்கி எறியவும்
கட்டுப்பொசுக்கவும் வசதியில்லை.

பிறகெப்படி
சாவுறுதல் நிழலுக்குச் சாத்தியம்?

என் துடிப்பிருக்கும் வரையில்
இதன் தொடுப்பிருக்கும் போலும்.

விரும்பியோ விரும்பாமலோ
சிறு விளக்கடி நிழலாயேனும் பற்றி
என்னுடனேயே இழுபடும் போலும்.

ஓடுவேளை
சூழவும் பேரொளி பெருகப் பெருக
நிழல் கரைந்தழிதல் கூடுமோ?

விசாரணை

கதவடைத்து இருட்டறையுள்
இருந்தென்ன செய்கிறாய்?

இறுக்கிப் பூட்டிய அறையினுள் சஞ்சரிக்கும்
உருமறைவுச் சீவியமே
வலிதாய் வாய்த்த
காப்பெனக் கருதித் துயில்கிறாயா?

அல்லது
இருட்டறையில் உழல நேர்ந்த
அவலத்தை நினைந்து
புருங்கித் தவிக்கிறாயா?

வெளியேறின்
மெய்ரூபத்தை உலகறிந்து தாக்கும்
எனத் தயங்கி
உள்ளே முடங்கி ஒளித்திருக்கிறாயா?

அல்லது
வெளியே விளைந்துள்ள
விழிகளறியாப் பொறிகளை எண்ணி
வெருள்கிறாயா?

யாரேனும்
வலிமை பொருந்திய மீட்பராய்
இரங்கி வந்துன்னை
இரட்சித்து மகிமை சேர்ப்பார்
என்றெண்ணிப் பொறுத்திருக்கிறாயா?

அன்றிக் கதவடைத்து வெளியேறி
அம்பலத்திலாடி வெல்ல
ஆயத்தம் செய்கிறாயா?

விதையுள் விருட்சம்

விதைவெடித்து
முளைத்துப் பெருத்துக் கன்றாகி
இடர்கள் பல கடந்து
விண்வெளி துளாவி வளர்ந்திற்று.

கிளைத்துக் கிளைத்து
கிளையிற் கிளைத்து
துளிர்த்துச் சடைத்து
இலையுதிர்த்து
துளிர்த்துத் துளிர்ந்து சடைத்திற்று.

ஆழ வேர்க்கால் புதைத்து
மண் பற்றி
பெயரா மலையென நிமிர்ந்து
கனியாக
காற்றாக
நிழலாக
மழையாக
பலதாகப் பயன்சொரியும் அது.

புள்ளி வித்துள்
பெரிய விருட்சம்!

விருட்சமென விசாலித்த மெய்வாழ்க்கை
என்று வரும்
மனிதர்கள் பலருக்கு?

கயச்செயல் அல்லது மீறியெழல்

குயிலுக்கும்போலக் குரல்வளம்
எனக்கும் இருப்பதாய் உணர்கிறேன்:

பாடத் தோன்றுகுது
பாடிவிட முனைகிறேன்.

சபிக்க
கிணக்க
நக்கலடிக்க
நகைத்தொதுக்க
சுற்றியிருப்பர் பலர்.

என் குரல்வளை நெரியுறலாம்
அவர்களால்.

எனினும் நான் என்பாட்டில்
ஓர் கரையில் நின்று
இசையில் லமித்துப் பரடுவேன் உரத்து
இயற்றி இயற்றி
இனிய புதுப்பாட்டு.

பறவைகளின் களிப்பு

சாக்கடை தேடிய காக்கைகள்
 இரை அறிந்த எறும்புகளாய்
 ஈக்களாய்
 மோப்பம் பிடித்து வந்து மொய்த்தன
 உயிர் கழன்று
 உருவழிந்து
 சிதைந்திருந்த பிணங்களை.

சுற்றிச் சுழன்றடித்து
 குத்திப் பதிந்து
 கத்திக் கத்திக் கொத்திச் சுவைத்தன
 சிளையிலேறி அலகு சொறிந்தன
 பிறகும் அவாவிக் கீழிறங்கி
 அளைந்து களித்தன அவை.

சுற்றுமுன்னம் சடுதியாய்த் தோன்றி
 மனித உயிர்கள் பறித்துக் குடித்த
 களிப்பிற் திளைத்து
 சிளறி விசிறிய பிணங்களை
 விட்டுப் பறந்து
 வெண்புகார் கிழித்து
 புள்ளியெனவாகி மறைந்த
 இயந்திரப் பெரும் பறவைகள் போல
 மனிதப் பிணங்கள்
 பேறாய்க் கிடைத்த பெருங்களிப்பில்
 எச்சங்களைப் பீச்சிப் பீச்சி
 எழுந்து மிதந்து
 கருமை படர்த்திக் கரைந்தன
 காக்கைகள்.

அவஸ்தை

அருமையறியாக்கரம் தீண்டிப் பிடித்துதறி
 வெய்யிலில் வதங்கும்
 அன்றலர்ந்த மென்பூவின் இதழ்களின
 திக்கொன்றாய் விசிறுண்டு அவஸ்தையுற்றோம்.

பசிப்பின் புசித்து
 மனஞ்சுரக்கும் பொழுதுகளிற் புணர்ந்து
 கூடிக்களித்து
 குலவிக்குலவி உலாத்தலீடப் பறக்கும்
 பட்சிகளாயாயினும் பிறந்தோமில்லை.

இருதயம் வறண்டு சுருங்கிய
 பாதகரின் அண்டையிலே
 அரிய உயர் பிறப்பெடுத்தும்
 கண்டதென்ன?

தடயங்கள்

பெருவனத்தின் இக்கொன்றிற் தொடங்கி
நீள்கிறதென் நெடும் பயணம்.

கொடிய மிருகங்களிடமிருந்தும்
விஷ ஜந்துகளிடமிருந்தும்
லாவகமாய்த் தப்பிப் பிழைத்து
பள்ளங்களில் இறங்கி
புட்டிகளில் ஏறிக் கடந்து
முட்களை மிதித்துக் குத்துண்டு சகித்து
கல்தடுக்கி விழுந்தெழுந்து
நடைத்தொடரின் தரிப்புக் குறிகளென
சுவடுகளைப் பதித்து விரைகிறேன்.

விரைய விரைய
புதிது புதிதாய் வரும்
வனத்தின் வனப்புக்கள் தவறிக்கரைய
மீளக் கண்ணுற முடியாதெனும்
வேதனை நிறைய விரைகிறேன்

இந்த எழில் மிகுந்த இடர்ப்பயணம்
திரும்பவுந் தொடங்க வாய்ப்பில்லை

ஆனாலும்
காலக் காற்றடிப்பில்
மங்கித் தேய்வறாது தப்பி
என் பயணத்தின் தடயங்களாய்
சிறிது காலமேனுந் துலங்கும்
நான் அழுத்திப் பதிக்கின்ற
என் சுவடுகள் சிலவாயினும்.

○

மெய் ஞானம்

மாயச்சுழலிடை ஈருண்டு
மயங்கிக் கிடந்த என் அகத்தில்
ஞானப்பொறி சுடத் திடுக்கிட்டேன்.

பொறி பெருகி
மாயத் திரை முழுதும்
பொசுக்கப் பொசுக்க
கருமை படரும் பிரபஞ்சமாய் நீண்ட
அகவெளியிடை
ஒளித்துண்டாய் உருத்து
பெருத்துப் பெருத்து
பிளம்பென என்னுள்
பரக்கிறது மெய்ம்மை.

○

அழைப்பு

காற்றுவெளியேறி அலையும்
என் கரிசனையின் குரல்
உன் மனசில் உறைக்கிறதா?

மர்மத்தில் உறைகிறதுன் மௌனம்
பிசுபிசுத்துப் போகிறதென் பிரயத்தனம்.

காரணமேதுமற்று நீ
கல்லாய்ச் சமைந்திருக்க நியாயமில்லை
மனக்கதவை இறுக்கிச் சாத்தி
உள்ளிருந்து
முரண் வளர்த்து லாபமில்லை.

மூடுண்ட உன் கதவினண்டை
முடிவிரண்டில் எதற்கும்
முகந்தரத் தயாராய் நான்....

அசமந்தஞ் சுருக்கி மனந்திறக்கவும்
சமாதானமுறவும்
சந்தர்ப்பம் இதுதான்:

மெய்யுறவில் உனக்குச் சம்மதமாயின்
பகட்டு மேலுடை களைந்து
நிபந்தனையற்று
நிர்வாணியாய் நெருங்கி வா
பரஸ்பரம்
புரிந்துணர்விற பேசிக் கலப்போம்.

குரங்கு

எதைக்கொடுத்து
எதைச்சொல்லித் தாக்காட்டலாம்
என் குரங்கை?

சில தருணங்களில்
எகிறி எகிறிக் கட்டறுத்து
அங்கிங்கெனத் தாவித் திரிவதுண்டு.

அலுவல் முடித்து
பின் மெல்லக் குழைந்து
மன்னிப்புக் கோருவதான தோரணை வழிய
சாதுவென வந்தமர்வதுமுண்டு.

காதலுடன் தழுவி அறிவுரை கூறின்
கரிசனையுடன் காத்தெறிந்து பணிகிறது.

பிறகோ
கள்ளமாய் முடிச்சவிழ்த்து
நழுவத் துணிகிறது.

கட்டறுப்பில் என் குரங்கு
பெற்றுவரும் ஆர்வம்
கட்டுதலில் அற்றுச் சலிக்கிறதா எந்தனுக்கு?

கட்டறுத்துக் கட்டறுத்து
கூத்தடிக்கும் என் குரங்கின்
பக்குவத்திற்கென்ன வழி?

நுளம்புகளும் நானும்

புலன்கள் சுருங்கி

உறங்கிப்போயிருந்த பொழுதுகளில்
எண்ணற்ற நுளம்புகளின் உறிஞ்சுதலில்
அணுவணுவாய் நான்
நலிந்திருப்பதாய் உணர்கிறேன்.

நுளம்புகள் தம் விஷத்தை

வெகு லாவகமாய்ச் செலுத்தவும்
உறிஞ்சி உறிஞ்சிக் கொழுக்கவுமென
வெவ்வேறு அளவுகளில் காவித்திரிகின்றன
மிக நுட்பமான ஊசிகளை.

இரைத்திரைந்து பறந்து

நான் உறக்கமுறும் தருணமறிந்து
நாகுக்காய்த் தம் கைவரிசை காட்டி
நிரப்பிய வயிறுகளைக் காவிக்கொண்டு
கிளம்ப முனைகின்றன.

விஷங்கொண்டு சூழும்

விதவிதமான நுளம்புகள்
முனை கூர்ந்த ஊசிகளின் துணையுடன்
என் உதிரம் முற்றாய் வற்றி
உயிர் வறண்டு போகும் வரையில்
உறிஞ்சி உறிஞ்சித் திளைத்துக் கொழுக்குமோ?

புலன்கள் சுருங்கி

உறங்கிப்போயிருந்த பொழுதுகளில்
எண்ணற்ற நுளம்புகளின் உறிஞ்சுதலில்
அணுவணுவாய் நான்
நலிந்திருப்பதாய் உணர்கிறேன்.

புலன்களைத் துலக்கி

நுளம்புகள் அலையும்
இருள்வெளிக்கு ஒளியூட்டி
விழித்திருக்க விழைகிறேன் நான்.

புண்கள்

தெருவொன்றிற் பயணித்தபோதோ
தூங்கும் போதோ
கனிந்து பொழியும் கனவுகளில்
முழுகும்போதோ
காணாமற் போனீர்கள் :

உறவுகளின் இழைகள் சுயத்து
அறுபட்ட புண்களிடை
துயரொழுகத் துயரொழுக
சிறகுகள் கிழியுற்ற வலுவீனராய்
கொலைக்கருவி முனைகளாற் கொழுவுண்டு
கடத்தப்பட்டீர்கள் .

உங்களுடைய ஆண்குறிகள்
பிதுக்கிச் சிதைக்கப்பட்டிருக்கலாம்
திறக்க மறுத்த பெண்குறிகள்
மழுங்கித் திரண்ட முனைகளின்
மூர்க்கத் துளாவல்களால்
பிளக்கப்பட்டிருக்கலாம் .

விதவித வதைகளால் விகாரித்து
சிறையிருளில் நெரியுண்டு
மரித்திருக்கலாம் நீங்கள் .

பெருவெட்டையொன்றின் ஆழமோ
மலக்குழிகளோ
பாழடைந்த கிணறுகளோ
இன்னும் என்னென்னவோ
உங்களை விழுங்கி மௌனித்திருக்கலாம் .

உங்கள் வீடுகளின் வெற்றிடங்கள்
இனி யாரால் நிரப்பப்பட முடியும்?

அந்நியக் கொடூரர்களின் பிடுங்குதலில்
உங்களை இழந்தோரின் புண்களை
ஆற்றும் தகைமை யாருக்குண்டு?

○

மாயச் சிரிப்பு

வழிநீள விழிவிழுத்தி
எங்கேயோ போகிற என்னை
அடிக்கடி மறித்து
உதடு கனியச் சிரிக்கிறாய் நீ.

நான் தனித்திருக்கும் அறையின்
பூட்டியிருக்கிற கதவினை
அனுமதியின்றித் திறந்து வந்து
மறந்துபோகிற ஒன்றை
ஞாபகப்படுத்துகிற தோரணையில்
சிரித்துச் சிரித்து
சிரிப்பை நிறைத்து மறைகிறாய்.

மொட்டெனக் குவிந்த வாயிதழ்கள்
முகையவிழ்ந்து
வசிகரப் பூவாய் விரிந்தசைய ஒலிரும்
நின் மாயச்சிரிப்பின் மெல்விசையில்
நெடுகவுந்தான்
மோனத்தவம் கலைய
நெகிழ்ந்து கரைகிறேன் நான்.

புத்தகம் பற்றி

01

என் புத்தகத்தின் பக்கங்களில்
நீ பதித்த அழுக்குகளையும்
பென்சில் கோடுகளையும்
இயன்றவரை அழித்தழித்து
சலித்திருக்குந் தறுவாயில்,
உன் முற்றிய கோணங்கித்தனங்களால்
பழைய தழும்புகளை மேவி
அரும்பழத்துப் புழுக்களாய் நெளியும்
பேனைக் கிறுக்கல்களையும்
ஏனைய கறைகளையும்
அழிக்கும் சக்தி
எங்கிருந்து கிடைக்கும் எனக்கு?

02

இங்கிதம் கெட்ட
முரட்டுக் கைகளிடை அம்பிட்டு
கசங்குண்ட
கிழியுண்ட
என் புத்தகத்தின் பக்கங்களை
எப்படிச் செப்பனிட முடியும் இனி?

03

என்னுடைய புத்தகத்தை
முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள
முடியவில்லை என்கிறாய் நீ

ஆழ்ந்தாய்ந்து படித்துப்படித்து
அதன் பக்கங்களிடையே
தொக்கியிருக்கும் சூட்சுமங்களை
அறிய முனையாமல்.

04

எனது புத்தகத்தின் போதாமைகளை
அக்கறைபுடன் உணர்த்திய
உந்தனுக்கு நன்றி.

மறுபதிப்பில்
அந்தப் போதாமைகளை நிறைவிக்க
முயற்சிப்பேன் நான்.

05

அக்கறையிருந்தால்
என் புத்தகக்கடலின் ஆழத்துள்ளே
சுழியோடிப் போய்ப்பார்

உனக்கான முத்துக்கள்
சிலவாயினும் கிடைக்கலாம்.

06

எனது புத்தகத்தைப் பற்றி
என்ன தெரியும் உனக்கு?

விமர்சனப் பாவனையில்
பிதற்றும் உனக்கெனது
எதிர்வினை விளங்க வாய்ப்பில்லை.

வர்ண வர்ணக் கண்ணாடிகளிடையே
சிறையுண்ட உன் கண்களுக்கு
என் புத்தகத்தின் நிஜநிறத்தை
நுகரும் பாக்கியமில்லை.

07

உறை துறந்து
காற்றுவெளி வழியே
தன் பக்கச்சிறகுகளை விரித்து விரித்து
பறக்கிறது என் புத்தகம்.

எவர் கைக்கும் அகப்படாமல்
எல்லோரும் காணும்படி
அற்புதமாய்
அழகாய்
உயர உயரப் பறக்கிறது அது.

08

உன் புத்தகத்தை
யாருக்கும் திறந்து காட்டாமல்
பொத்திப்பொத்தி வைத்திருந்தாய் நீ.

ஏனைய எல்லாப் புத்தகங்களையும் விட
அது கனதியானதெனவும்
அழகானதெனவும்
பரிசுத்தமானதெனவும்
புளுகிப் புளுகித் திரிந்தாய்.

காற்று ஓடிவந்து
உன் புத்தகத்தைத் திறந்து
உள்ளுறைந்து நாளும் ஊத்தைகளை
அம்பலப்படுத்திற்று நேற்று.

உன் புத்தகத்தின் ஊத்தைகளை
களைதல் பற்றிய பிரக்கை
துளியுமின்றி
புளுகத் தொடங்கி விட்டாய்
பழையபடி இன்றும்.

09

எல்லோரும்
ஏறி ஏறி மிதிக்கும்படி
அலட்சியமாய் ஏறிந்துள்ளாய்
உன்னுடைய புத்தகத்தை.

கட்டுக்கள் குலைந்து
பக்கங்கள் கிழிந்து
குப்பையெனச் சீரழியும் புத்தகத்தை
அள்ளி மீளச் செப்பனிடல் சாத்தியமா?

10

உன்னுடைய புத்தகத்தை
படிக்கும்போது புரிகிறது
என்னுடைய புத்தகத்தின் போதாமை?

என்னுடைய புத்தகத்தை
படிக்கும்போது புரிகிறது
உன்னுடைய புத்தகத்தின் போதாமை.

11

தனித்திருந்த என் புத்தகத்தை
கரிசனையுடன் எடுத்து
தூசுதட்டிப் படித்துப்படித்து
பக்குவமாய்க் கையாள்கிறாய் நீ.

பார்த்து வியந்து
ரசித்து மகிழ்கிறேன் நான்.

12

இன்று எனது புத்தகம்
நேற்றுப்போல இல்லையென்கிறாய்
உண்மைதான்.

திருத்தி மெருகூட்டி
மறுபதிப்புச் செய்திருக்கிறேன் இன்று.

நாளை
மேலும் திருத்தி மெருகூட்டி
மறுபதிப்புச் செய்யப்படலாம்.

13

மிளாசி எரியும் சூழலிடை அகப்பட்டு
முறுகிச் சிதைகிறதென் புத்தகம்.

14

எத்தனையோ புத்தகங்களைப் படித்தாயிற்று
பயனில்லை.

என் புத்தகத்துக் கேள்விகளுக்கான
விடைகள் அடங்கிய பூரண புத்தகம்
எங்கிருக்கக் கூடும்?

15

அவ்வப்போது சேகரமான
அனுபவ வரிகளின் கோர்வையாய் நீளும்
என்னுடைய புத்தகத்தில்
எத்தனை வரிகள் பிழையானவை
எத்தனை வரிகள் சரியானவை என
எப்படித் தெரிவது?

16

பூர்த்தியுறாப் புத்தகத்தை
பூர்த்திக்க முயன்று முயன்று
தோற்பதிலே தேய்கிறதென் காலம்.

17

பெரியதொரு பொது நூலகத்துள்
அவசரமாய் நுழைந்து
எதையெதையோ அவாவி
இலக்கின்றி மேய்ந்தலையும்
இருளடைந்த விழிகளிடை அம்பிடாமல்
புத்தெளிமை மினிரும் கட்டமைப்பில்
மெய்யழகை உள்ளடக்கி
மூலையொன்றில்
புதையலெனக் கிடக்கிறதோர் புத்தகம்.

18

மாபெரும் புத்தகசாலையில்
பற்பல வர்ணச் சிதறல்களாய்ப் பெருகும்
புத்தகக் குவியல்களைக் கிளறிக்கிளறி
எனக்கான புத்தகங்களைத் தேடுவதில்
தேய்ந்தழிகிறதென் ஆயுள்.

19

விரிந்து கிடந்து பளபளக்கும்
என் புத்தகத்தைக் களவாடி
அழுக்குகளை அப்பிவிட விழைகிறாயா?

அல்லது
இருட்டுச் சூழ்ந்த அலுமாரியுள்
அடைத்துப்போட முயல்கிறாயா?

அல்லது
சுடுதணல்களைக் கக்கிக் கக்கி
சுட்டுப்பொசுக்க முனைகிறாயா?

என் புத்தகப் பளபளப்பை
தரிசிக்கவோ ரசிக்கவோ திராணியற்று
கூசிப்பூச்சும் உன் இருட் கண்கள்
விஷக்கருங் குளவிகளாய்
எனைச் சுற்றிச்சுற்றி
உளவறியும் நோக்கமென்ன?

○

விருட்சத்தின் கதை அல்லது வில்லர்களின் தறிப்பு

காட்சி 01

கனிகளுடன்
அழகு பூத்துப் பொலிய
அமைதியாய்க் கம்பீரமாய் வியாபித்து
குளிர் நிழல் பரப்பி
பறவைகளின்
பாரம்பரியப் பாடல்களில்
கிறங்கிப்போயிருக்கிறது
ஆதிப் பெருவிருட்சம்.

காட்சி 02

கூர் தீட்டிய கருவிகள் சகிதம்
விருட்சத்தைத் தறித்துக் கூறாக்கவென
வில்லர்கள் கூடுகின்றனர்.

காட்சி 03

கிளைகளில் ஊடுருவி
தீப்பொறி தெறிக்கத்தெறிக்க
மாறி மாறித் தறிக்கின்றனர்
கிளைகளை.

காட்சி 04

தறிப்பின் முழக்கத்தில்
பறவைகள் கெலித்துப்போய்
கொதிவெளியிலேறி அலைகின்றன
அலறியலறி.

காட்சி 05

வில்லர்களின் மூர்க்கத் தறிப்பில்
 விருட்சக் கிளைகள்
 அலறி முறிகின்றன;
 பூக்களும்
 பிஞ்சுகளும்
 பழங்களும்
 குருவிக் கூடுகளும்
 குஞ்சுகளும்
 கழன்று விழுந்து சிதைகின்றன.

காட்சி 06

வில்லர்களின்
 முரட்டுக் கால்களிடையே சிக்குண்டு
 நசிய நசிய
 குருதியாய்
 சீச்சிட்டுப் பீறிகின்றன
 குருவிக் குஞ்சுகளின் சீவன்கள்.

காட்சி 07

தறிப்பின் முழக்கம்
 பறவைகளின் அலறல்
 குஞ்சுகளின் சீச்சிடல்
 வில்லர்களின் வெறிக்கூச்சல்
 அத்தனையும் குழைந்தலைகிறது
 புயலாய்
 பேரிடியாய்.

காட்சி 08

ஆதி விருட்சத்தின் அழகு குலைகிறது
 விரலிப் பொழிந்த குளிர்நிழல் அழிகிறது
 விருட்ச வாழ்க்கையை
 வில்லர்கள் கெடுக்கிறார்கள்.

ஐயோ!

○

வனம் பற்றி

01

மண்ணிடை

வேர்க்காட்களைப் பின்னி

கிளைக்கரங்களை

காற்றுவெளியிடை வலித்து வலித்து

விண்டொட விழையும்

விசால விருட்சங்களையும்

வண்ண வண்ணமாய்க் குலுங்கி மினுங்கும்

பூக்களையும்

பழங்களையும்

முகில் வழியும் மலைகளையும்

கரைகளில்

ஈரம்படியக் கொஞ்சிப் புணர்ந்து

தேக்கமின்றித் தாளகதியில்

தவழும் நதிகளையும்

பூத்த வர்ணச் சிறகுகளில் புகுந்துலாவி

மரக்கிளைகளில்

குளக்கரைகளில்

பசுந்தரைகளில்

எங்கும் சோடித்து

இன்பமுறும் பறவைகளையும்

இன்னும்

எக்கச்சக்க வனப்புக்களையும்

ஏற்றிக்கொண்டு

ஆனந்தமாய்ச் சுழல்கிறது வனம்.

02

வனத்திடை பெருகிய
வெவ்வேறு இனமரங்கள் உரச உரச
முள்கிறது தீ.

பூக்களையும்
பழங்களையும்
பலகோடி வனப்புகளையும்
சுருட்டிக் கருக்கி விழுங்குகின்றன
வனத்தீயின் ராட்சத நாக்குகள்.

அலறிப் புலம்பெயரும்
பறவைகளின் சிறகுகளை
சுட்டுப் பொசுக்குகிறது
சூடேறிய காற்று.

நீர்நிலைகள் கொதித்து வற்றுகின்றன.

நிலங்கள் வெடித்துச் சிதறுகின்றன.

திக்கெங்கும்
விலங்குகள் சிதறியோடுகின்றன
கதறிக்கதறி.

கிளைகளிற் தூங்கிய
கூடுகளும்
குஞ்சுகளும்
கருகிக் கருகி உதிர்கின்றன.

பேரிரைச்சலைக் கக்கிக் கக்கி
வியாபிக்கிறது வனத்தீ.

கரும்புகையுடன்
எழுந்து கவிகிறது
சுடு சாம்பல்.

03

வனத்தின் ஆழங்களில் புதைந்து கிடக்கின்றன
நொறுங்குண்ட எலும்புக்கூடுகளும்
சூராயுதங்களால் குத்திச் சிதைக்கப்பட்ட
பெண் குறிகளும்
பற்கள் கடித்துக் குதறியெறிந்த
பெண் மூலைகளும் ..§

04

வனக்குகைகளில் அடைந்து கிடக்கின்றன
கொலைக் கருவிகளும்
பணக்கட்டுகளும்....

05

வனத்தின் திசைகளெங்கும்
விஷப்பாம்புகளாய் இறைந்து கிடக்கின்றன
புதிர்களும்
பொறிகளும்...§

06

வனத்தின் இருண்ட மூலைகளில்
இரத்தக்கறை படிந்த
வேட்டைப் பற்களைத் துருத்திக்கொண்டு
இரைதேடி ஒளித்திருக்கின்றன
கொடிய மிருகங்கள்.

07

உருமறைத்து
வனத்தின் கருநிழல்களில்
மறைந்து மறைந்து
திக்கெங்கும் ஆயுதங்களால்
குறிபார்த்தபடி திரிகிறார்கள்
வேட்டைக்காரர்கள்.

08

தோழியர் புடைசூழ
 மாசற்ற வதனத்தில் புன்னகை சூடி
 வெண்துகில்களைக் காற்றிலசைத்து
 வனத்துள்ளே
 ஒளிபரப்பித் திரிந்த
 அழகிய இளவரசிகளை
 முரட்டுக் கைகளால் நெரித்து
 துகில்களை உரித்து
 இருளடைந்த குகைகளுக்குள்
 கடத்திச் செல்கிறார்கள்
 வில்லர்கள்.

09

குகைகளுக்குள்ளிருந்து பீறிப்பீறி
 வனச்சூழலில் எதிரொலிக்கின்றன
 இளவரசிகளின் அவலக்குரல்கள்.

○

எரியும் பறவைகள்

அடிவானில்

சூரியன் வீழ்ந்தழியும், தருணங்களில்
சிவப்பாய்த் தீமூண்டு பரவுகிறது.

பிறகு

பறக்கும் பறவைகளைப் பற்றியிழுத்து
துடித்துக்கதற
எரித்துக் கருக்குகிறது தீ.

இருட்டுச் செறிகிறது பிறகு

இருட்டுச் செறிகிறது.

○

ஒளிரும் பறவைகள்

கிழக்குச் சூரியன்
எழுச்சி கொள்ளும் வேளைகளில்
இருண்ட திரை சுருண்டழிந்து
வெளுக்கிறது வர்னம்.

விதவிதமாய்
விண்ணிலேறிப் பறக்கும்
அழகிய பறவைகள்
அற்புதமாய் ஒளிக்கின்றன
ஒளிக்கின்றன.

ஆஹா!

○

முகம் பற்றி

01

ஒவ்வொரு நாளும் உன் முகத்தை
அதீத ஒப்பனைகளால்
உருமறைப்புச் செய்துகொண்டு திரிகிறாய்

உன் சொந்தமுகம் தேய்ந்து தேய்ந்து
அற்றுப்போவதை உணராமல்.

02

எனது முகத்தின் சாயலில்
இருக்கின்றன பல முகங்கள்.

ஆனாலும்
எனது முகத்தைப்போல இல்லை
ஒரு முகமும்.

03

நாடகத்திற்காய்ப் போட்ட
ஒப்பனை கலைத்து முழுசிய பின்னும்
முகத்தின் "ஓரங்களில்
அப்பிக்கொண்டிருக்கின்றன
ஒப்பனையின் சாயங்கள்.

04

இதுவரை கண்ட எந்த முகத்திலும்
திருப்தியில்லை எனக்கு.

நான் தேடும்
மாசற்ற மெய்யழகு முகம்
எங்கிருக்கக்கூடும்?

05

வலிந்து சிரிக்கும் முகமொன்றை
 விரித்துக் காட்டி
 உறவுகொள்ள அழைக்கிறாய்

உன் கோரமுகத்தைச் சுருட்டி
 மறைத்து வைத்துக் கொண்டு.

06

அகந்தோண்டச் சுரக்கும்
 தெளிந்த நீரில் முழுக முழுக
 அழுக்கழிந்து ஒளிக்கிறதென் முகம்.

07

எனது முகம்
 அசிங்கமானதென்றோ
 ஓரளவு அழகானதென்றோ
 பேரழகானதென்றோ
 நீ சொல்லக்கூடும்
 அல்லது நினைக்கக்கூடும்.

அது பற்றி எனக்கு
 பிரமைகள் ஏதுமில்லை.

தினமும் என் சுத்தக்கண்ணாடி
 விகாரங்களின்றித் தெளிவாக
 அந்தரங்கமாய்ச் சொல்கிறது
 என் முகத்தைப்பற்றி.

○

கொலை 01

குரூர நகங்கள் நீண்ட
 அருப கரங்களினால்
 வதையுண்டு வதையுண்டு
 வேதனையில் உழன்றுமுன்று
 வாய்கிழியக் குளறினேன் நான்.

இரட்சிக்க யாரும் வரவில்லை
 தப்பிக்க ஏதும் வழியில்லை.

அவஸ்தையின் உச்சியிலிருந்து
 என் கைகளாலேயே
 புலன்களைத் திருகி எறிந்து
 கொன்றேன் என்னை.

வாழத்தெரியாத கோழை ஒருவன்
 தற்கொலை செய்து கொண்டானென்று
 பேதை மனிதர்கள் புறுபுறுத்தார்கள்.

○

கொலை 02

கொலைக்கான காரணங்கள்
எதுவாயினும்
கொலை செய்தது
குற்றமெனத் தீர்ப்பளித்து
கொன்றவரைக் கொன்றது
நீதி மன்றம்.

○

காற்றின் பாடல்

சிறைகளில்லை எனக்கு
சுமைகளுமில்லை.

மரங்களில் வசிக்கலாம்
அருவிகளில் முழுகலாம்
மலைகளில் ஏறி மகிழலாம்.

முகில்களில் நடக்கலாம்
நதிகளில் நீந்தலாம்
மலர்களின் இதழ்களைக் கொஞ்சலாம்.

வெளிகளில் பறக்கலாம்
குளங்களில் மிதக்கலாம்
வனப்புகள் அனைத்தையும் தழுவலாம்.

திக்கெங்கும் உலாத்தி உலாத்தி
களித்திருக்க முடிகிறது
எப்போதும் என்னால்;

ஏடுனனிச்
சிறைகளில்லை எனக்கு
சுமைகளுமில்லை.

குளம் பற்றி

01

கோடைகாலத்து வெம்மை
குடித்துக் குடித்து முடித்தது
குளத்தின் செழுமையை:

வெம்மையிடை துடிதுடித்து
வெறுமையிலும் துயரிலும்
அவலமாய் விரவிக் கிடக்கிறது
குளத்திடல்.

காலம் மாறாதா?
மாரிகாலத்து மழை பொழியாதா?
குளம் நிறையாதா?

02

காய்ந்து வெடித்த குளத்திடலில்
செத்துக்கிடக்கின்றன மீன்கள்
நாறியபடி.

03

புனல் வற்றிக் காய்ந்த
குளத்திடை விளைந்தது
அனல்.

04

பூத்துப் பொலிந்து
குளப்பரப்பை
சோடிக்கின்றன தாமரைகள்
சூரியன் மறையும் வரை.

05

எந்த வர்ணம் இல்லை
இந்தக் குளத்தில்?

06

அமைதியான குளத்துள்ளே
கற்கள் விழும் தருணங்களில்
அலைகள் பிறந்து விரியும்
பிறகு ஹரையும்.

07

மின்னிமின்னி மிதக்கும்
வெள்ளை அல்லிப் பூக்களிடையே
மெல்ல மெல்லத் தவழும்
நிலாப்படகின் அழகாட்சி
எல்லாக் குளங்களிலும் உண்டோ?

08

சலனமற்ற குளத்தினுள்ளே
சிதையாமல் உதித்து நிற்கும்
சூரியன்.

09

குளங்களுக்குள்ளே பாளிகள் அமைத்து
இரைகளுக்காக
வெளித்தெரியாமல்
ஒளித்துக் காத்திருக்கின்றன
கொழுத்த முதலைகள்.

10

தெளிந்து பரந்த குளத்தின் அடியிலும்
படிந்து கிடக்கிறது
துர்நாற்றச் சேறு.

11

நடுக்குளத்தில்
ரம்மியமாய்த் தவழ்ந்தொளிரும்
தாமரைப் பூக்களை
அள்ளிவர நீந்துகையில்
வலையெனப் பின்னுண்ட
தாமரைக் கொடிகளிடையே சிக்குண்டேன்.

12

ஈரக்காற்றை எப்போதும்
அள்ளி அள்ளிப் பொழிந்து
வெம்மை கழுவும்
இந்தக் குளம்.

13

அலைக்கரங்களால் எட்டி எட்டி
அடிவானில் ஏறி ஆனந்திக்கிறது
கடலெனப் பரந்த குளம்.

○

இழப்பு

துரிதகதியில்
வரவேண்டியதாயிற்று

எதிர்ப்பட்ட
அந்த அழகு மலரைக் கடந்து.

○

தவிப்பு

அக்கரைப் புல்வெளியில்
மேயத் தவிக்கிறது
இக்கரையில் கட்டுண்ட மாடு.

○

காட்சி ஒன்று

அலையடித்து நொறுங்கிப்போகிறது

குளக்கரையில் உதித்தொளிர்ந்த

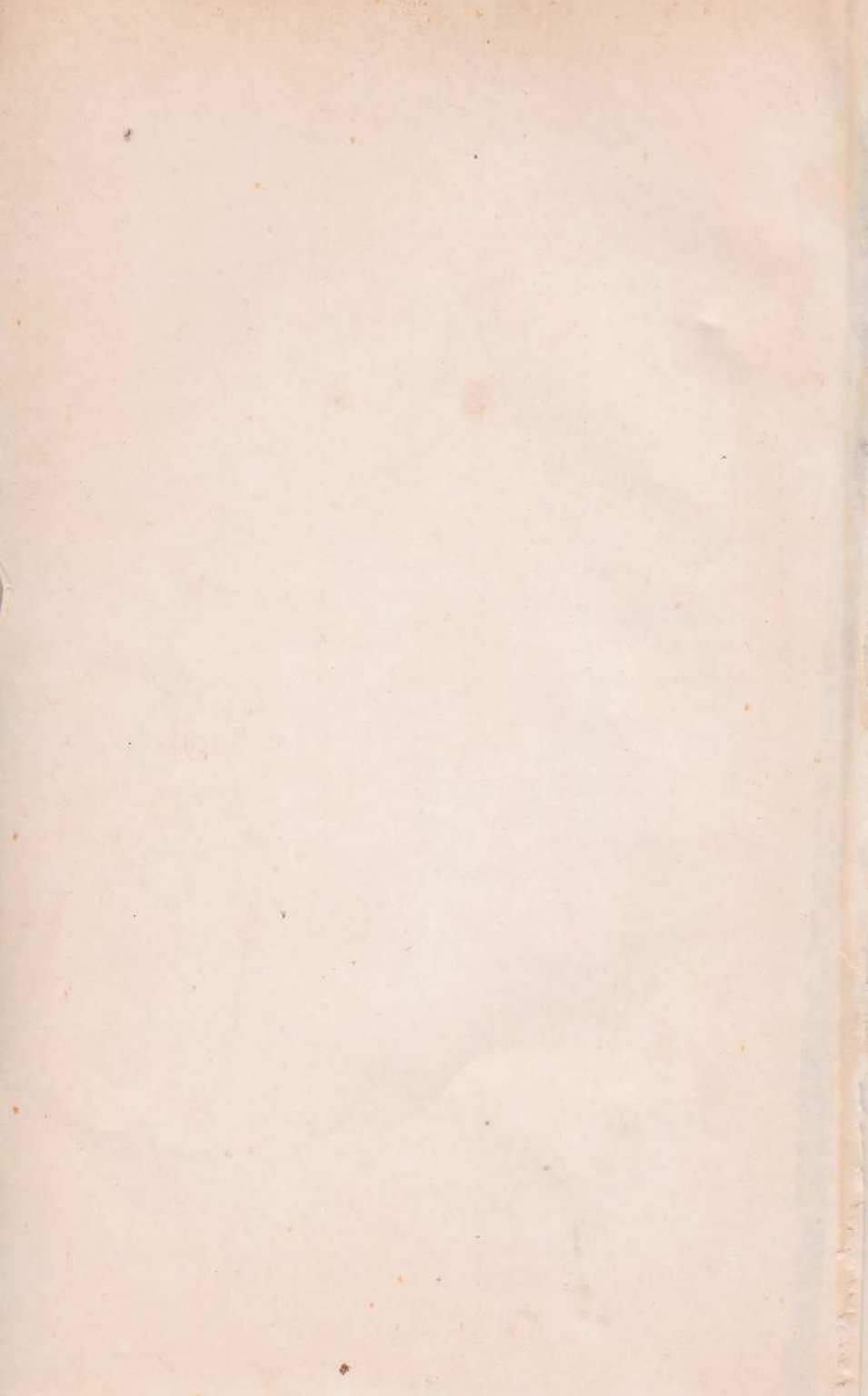
அழகிய நிலவு.

○

காற்றின் குரல்

உன் அறையுள்
உறவுகொள்ள நான் வருவேன்
சுதவுகளை நீ திறந்தால்.

○

எனது படைப்புகளினூடாக எனது பரிணாமத்தையும் பரிமாணங்களையும் பலங்களையும் பலவீனங்களையும் உணரமுடிகிறது. எனது வாழ்க்கைப் பயணத்தின் தேடலின் தடயங்களாகவும் சகல தளைகளிலிருந்தும் விடுபட்டு மேன்மையுற விழையும் ஒரு சாதாரண மனித மனத்தின் சாட்சியங்களாகவும் மனிதப் பொதுஅனுபவ உணர்வுகளின் அழகியல் வெளிப்பாடுகளாகவும் எனது படைப்புகள் இருப்பதை உணர்கிறேன். அவை, சகமனிதன் தன்னைத்தானே தரிசிப்பதற்கான வாசல்களாக இயங்குமாயின் மகிழ்வேன்.

அமரதாஸ்